

Jednostka redakcyjna ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz.U. z 2021 r. poz. 1062 ze zm.) – „ustawa”	Projekt ustawy o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz niektórych innych ustaw – projekt z dnia 20 czerwca 2022 r.	Aktualne brzmienie ustawy
<p>art. 6 ust. 1 pkt 5</p>	<p>5) reemitowaniem utworu jest jego rozpowszechnianie przez inny podmiot niż pierwotnie nadający lub pod którego kontrolą i na którego odpowiedzialność takie pierwotne nadanie zostało przeprowadzone, drogą przejmowania w całości i bez zmian jego programu oraz równoczesnego i integralnego przekazywania tego programu do powszechnego odbioru, jeżeli takie pierwotne nadanie nie jest nadaniem online, niezależnie od sposobu, w jaki reemitent otrzymuje sygnał umożliwiający mu reemisję, oraz także wtedy, gdy zamiast pierwotnego nadania sygnał ten organizacja radiowa lub telewizyjna przesyła do reemitowania w taki sposób, że nie jest on publicznie dostępny w trakcie tego przesyłu (wprowadzenie bezpośrednie); w przypadku gdy reemisja dokonywana jest za pośrednictwem usługi dostępu do Internetu, zdefiniowanej w art. 2 akapit 2 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiającego środki dotyczące dostępu do otwartego internetu oraz zmieniającego dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, a także rozporządzenie (UE) nr 531/2012 w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii (Dz. Urz. UE L 310 z 26.11.2015, str. 1), jest ona</p>	<p>5) reemitowaniem utworu jest jego rozpowszechnianie przez inny podmiot niż pierwotnie nadający, drogą przejmowania w całości i bez zmian programu organizacji radiowej lub telewizyjnej oraz równoczesnego i integralnego przekazywania tego programu do powszechnego odbioru;</p>

	<p>prowadzona w sposób umożliwiający dostęp do niej wyłącznie upoważnionym użytkownikom;</p>	
<p>art. 6 ust. 1 dodaje się pkt 21–24 w brzmieniu</p>	<p>21) eksploracją tekstów i danych jest ich analiza przy zastosowaniu zautomatyzowanej techniki służącej do analizowania tekstów i danych w postaci cyfrowej w celu wygenerowania informacji obejmujących w szczególności wzorce, tendencje i korelacje;</p> <p>22) dostawcą usług społeczeństwa informacyjnego jest podmiot świadczący usługi drogą elektroniczną w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344);</p> <p>23) dostawcą usług udostępniania treści online jest dostawca usług społeczeństwa informacyjnego, którego głównym albo jednym z głównych celów jest przechowywanie i udzielanie publicznego dostępu do dużej liczby utworów lub przedmiotów praw pokrewnych zamieszczanych przez użytkowników tych usług, które to utwory lub przedmioty praw pokrewnych są przez niego organizowane i promowane w celach zarobkowych; za takich dostawców nie uznaje się w szczególności dostawców takich usług jak niedziałające w celach zarobkowych encyklopedie internetowe, repozytoria naukowe i edukacyjne, platformy tworzenia otwartego oprogramowania i platformy wymiany otwartego oprogramowania, dostawców usług łączności elektronicznej zdefiniowanych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 z dnia 11 grudnia 2018 r. ustanawiającej Europejski kodeks łączności elektronicznej (wersja przekształcona) (Dz. Urz. UE L 321 z 17.12.2018, str. 36, Dz. Urz. UE L 334 z 27.12.2019, str. 164 oraz Dz. Urz. UE L 419 z 11.12.2020, str. 36), internetowych platform handlowych oraz usług w chmurze dla przedsiębiorstw i usług w chmurze obliczeniowej, które umożliwiają użytkownikom zamieszczanie treści na własny użytek;</p> <p>24) dodatkową usługą online jest usługa świadczona drogą elektroniczną w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą</p>	<p>-</p>

	<p>elektroniczną, polegającą na przekazywaniu do powszechnego odbioru przez organizację radiową lub telewizyjną, lub pod jej kontrolą i na jej odpowiedzialność, programów telewizyjnych lub radiowych równocześnie z ich nadawaniem lub w określonym czasie po ich nadaniu przez tę organizację oraz na przekazywaniu do powszechnego odbioru wszelkich materiałów dodatkowych w stosunku do takiego nadania, które wzbogacają lub w inny sposób poszerzają nadawane programy, w szczególności przez zapowiedzi, uzupełnianie lub ocenę treści danego programu;</p>	
<p>po art. 6¹ dodaje się art. 6² w brzmieniu</p>	<p>Art. 6²</p> <p>1. Rozpowszechnianie drogą przewodową lub bezprzewodową utworów odnoszących się do:</p> <p>1) programów radiowych,</p> <p>2) programów telewizyjnych o charakterze informacyjnym, publicystycznym lub będących własnymi produkcjami organizacji radiowej lub telewizyjnej w całości przez nią finansowanymi – w ramach świadczenia dodatkowej usługi online przez organizację radiową lub telewizyjną, lub pod jej kontrolą i na jej odpowiedzialność, jak również zwielokrotnianie takich utworów, niezbędne w celu świadczenia takiej dodatkowej usługi online, umożliwienia dostępu do niej lub korzystania z niej w odniesieniu do programów, o których mowa w pkt 1 i 2, uznaje się, do celów wykonywania praw autorskich dotyczących tych czynności, za mające miejsce wyłącznie w państwie, w którym organizacja radiowa lub telewizyjna posiada swoje główne przedsiębiorstwo.</p> <p>2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do nadawania telewizyjnego wydarzeń sportowych oraz zawartych w tych nadaniach utworów.</p> <p>3. Strony, ustalając wysokość wynagrodzenia za korzystanie z praw, do których zastosowanie ma zasada państwa pochodzenia określona w ust. 1, uwzględniają wszystkie aspekty świadczenia dodatkowej usługi online, takie jak jej cechy, w tym czas dostępności online programów udostępnianych w ramach tej usługi, jej odbiorców oraz dostępne wersje językowe. Nie wyklucza to możliwości ustalenia wysokości</p>	<p>-</p>

	<p>wynagrodzenia na podstawie przychodów organizacji radiowej lub telewizyjnej.</p> <p>4. Przepis ust. 1 pozostaje bez uszczerbku dla swobody umów przysługującej uprawnionym oraz organizacjom radiowym i telewizyjnym, która pozwala im uzgodnić ograniczenia w odniesieniu do korzystania z utworów.</p>	
<p>w art. 21¹ ust. 1 otrzymuje brzmienie</p>	<p>1. Wolno reemitować utwory wyłącznie na podstawie umowy zawartej z właściwą organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi.</p>	<p>1. Operatorom sieci kablowych wolno reemitować w sieciach kablowych utwory nadawane w programach organizacji radiowych i telewizyjnych wyłącznie na podstawie umowy zawartej z właściwą organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi.</p>
<p>w art. 21¹ dodaje się ust. 3 w brzmieniu</p>	<p>3. Uważa się, że w przypadku reemisji utworów udostępnionych przez organizację radiową lub telewizyjną w drodze wprowadzenia bezpośredniego organizacja ta oraz reemitent dokonują jednej czynności reemisji. Zgoda uprawnionego na nadawanie utworu przez organizację radiową lub telewizyjną stanowi jednocześnie zgodę na jego reemisję przez tę organizację przez wprowadzenie bezpośrednie.”;</p>	-
<p>w rozdziale 3 po oddziale 2 dodaje się oddział 2a w brzmieniu</p>	<p>Oddział 2a</p> <p>Przepisy szczególne dotyczące dostawców usług udostępniania treści online</p> <p>Art. 21⁴</p> <p>1. Dostawcom usług udostępniania treści online wolno rozpowszechniać utwory zamieszczone przez użytkowników tych usług wyłącznie za zgodą uprawnionego, z zastrzeżeniem art. 21⁵.</p> <p>2. Zgoda uprawnionego, o której mowa w ust. 1, obejmuje również czynności rozpowszechniania utworów przez użytkowników usług udostępniania treści online, które nie są dokonywane w celach zarobkowych lub nie przynoszą znaczących przychodów.</p> <p>3. Do czynności rozpowszechniania, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną.</p> <p>Art. 21⁵</p>	-

1. W braku zgody uprawnionego, o której mowa w art. 21⁴ ust. 1, dostawcy usług udostępniania treści online **ponoszą odpowiedzialność za rozpowszechnianie utworów bez uprawnienia, chyba że** wykażą, że:

1) dołożyli najwyższej staranności, aby uzyskać tę zgodę oraz

2) dołożyli najwyższej staranności – zgodnie z wysokimi standardami staranności zawodowej w sektorze – aby zapewnić brak dostępu do poszczególnych utworów, w odniesieniu do których uprawnieni przekazali dostawcom usług odpowiednie i niezbędne informacje, oraz

3) działali niezwłocznie po otrzymaniu od uprawnionych odpowiednio uzasadnionego żądania zablokowania dostępu do utworów, których dotyczy to żądanie, lub usunięcia ich ze swoich stron internetowych, a także dołożyli najwyższej staranności, aby zapewnić brak dostępu do tych utworów w przyszłości, na zasadach określonych w pkt 2.

2. Dostawcy usług udostępniania treści online, których usługi są dostępne publicznie na terytorium Unii Europejskiej **krócej niż trzy lata i których roczny obrót nie przekracza równowartości 10 mln EUR**, ponoszą odpowiedzialność za rozpowszechnianie utworów bez uprawnienia, chyba że wykażą okoliczności, o których mowa w ust. 1 pkt 1, a także, że działali niezwłocznie po otrzymaniu od uprawnionych odpowiednio uzasadnionego żądania zablokowania dostępu do utworów, których dotyczy to żądanie, lub usunięcia ich ze swoich stron internetowych. Jeżeli średnia miesięczna liczba pojedynczych odwiedzających tych dostawców, obliczona na podstawie poprzedniego roku kalendarzowego, **przekracza 5 milionów**, dostawcy ci są również obowiązani wykazać, że dołożyli najwyższej staranności, aby zapewnić brak dostępu do tych utworów, w odniesieniu do których uprawnieni przekazali im odpowiednie i niezbędne informacje. Roczny obrót oblicza się zgodnie z zaleceniem Komisji Europejskiej z dnia 6 maja 2003 r. dotyczącym definicji przedsiębiorstw mikro, małych i średnich (Dz. Urz. UE L 124 z 20.05.2003, str. 36).

3. Przy dokonywaniu oceny, czy dany dostawca usług udostępniania treści online spełnił przesłanki zwolnienia z odpowiedzialności, o których mowa w ust. 1 i 2, bierze się pod uwagę wszystkie istotne okoliczności sprawy, w szczególności **rodzaj i skalę świadczonych usług, krąg**

użytkowników tych usług, rodzaj rozpowszechnianych utworów oraz dostępność i koszt odpowiednich i skutecznych środków uniemożliwiających dostęp do poszczególnych utworów lub zapobiegających ich ponownemu zamieszczaniu przez użytkowników.

4. Wyłączeń od odpowiedzialności za rozpowszechnianie utworów bez uprawnienia, o których mowa w ust. 1 i 2, **nie stosuje się** do dostawców usług udostępniania treści online, których głównym celem jest podejmowanie lub ułatwianie działań naruszających prawa autorskie.

Art. 21⁶. Współpraca między dostawcami usług udostępniania treści online a uprawnionymi w zakresie stosowania przepisu art. 215 nie może prowadzić do niedostępności utworów zamieszczanych przez użytkowników tych usług zgodnie z prawem, w szczególności na podstawie przepisów o dozwolonym użytku.

Art. 21⁷

Dostawcy usług udostępniania treści online udostępniają uprawnionym, na ich żądanie, odpowiednie informacje na temat funkcjonowania swoich praktyk w odniesieniu do współpracy, o której mowa w art. 21⁶, oraz informacje na temat wykorzystywania utworów, co do których uzyskali zgodę, o której mowa w art. 21⁴ ust. 1.

Art. 21⁸

1. Dostawcy usług udostępniania treści online zapewniają użytkownikom swoich usług **skuteczny i sprawny mechanizm składania skarg i dochodzenia roszczeń** w przypadku sporów dotyczących zablokowania dostępu do zamieszczonych przez nich utworów lub ich usunięcia.

2. Uprawniony, który w złożonej skardze żąda zablokowania dostępu do utworów lub ich usunięcia, obowiązany jest **uzasadnić** to żądanie.

3. Spory, o których mowa w ust. 1, rozstrzyga się bez zbędnej zwłoki.

4. Rozstrzygnięcie sporu prowadzące do zablokowania dostępu do utworów lub ich usunięcia wymaga kontroli przeprowadzanej przez człowieka.

	<p>5. Spory, o których mowa w ust. 1, mogą być przedmiotem mediacji, o której mowa w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1805, z późn. zm.)).</p> <p>Art. 21⁹</p> <p>1. Działania dostawców usług udostępniania treści online oraz uprawnionych, o których mowa w art. 21⁴–21⁸, nie mogą prowadzić do identyfikacji indywidualnych użytkowników ani do przetwarzania ich danych osobowych, chyba że zgodnie z dyrektywą 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz. Urz. UE L 201 z 31.07.2002, str. 37 oraz Dz. Urz. UE L 337 z 18.12.2009, str. 11) i rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 127 z 23.05.2018, str. 2).</p> <p>2. Dostawcy usług udostępniania treści online informują użytkowników swoich usług o warunkach korzystania z tych usług, w tym o możliwości korzystania z utworów na podstawie przepisów o dozwolonym użytku.</p> <p>Art. 21¹⁰</p> <p>Z zastrzeżeniem art. 21⁵, dostawcy usług udostępniania treści online nie mają obowiązku sprawdzania rozpowszechnianych treści.</p>	
<p>po art. 26¹ dodaje się art. 26² i art. 26³ w brzmieniu:</p>	<p>Art. 26²</p> <p>1. Biblioteki, muzea, archiwa oraz instytucje kultury, których statutowym zadaniem jest gromadzenie, ochrona i upowszechnianie zbiorów dziedzictwa filmowego lub fonograficznego, zwane dalej „instytucjami dziedzictwa kulturowego”, a także uczelnie, instytuty badawcze prowadzące działalność, o której mowa w art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30</p>	-

	<p>kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (Dz. U. z 2022 r. poz. 498), oraz instytuty naukowe Polskiej Akademii Nauk prowadzące działalność, o której mowa w art. 50 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. z 2020 r. poz. 1796), mogą zwielokrotnić utwory w celu eksploracji tekstów i danych do celów badawczych, jeżeli czynności te nie są dokonywane w celu osiągnięcia bezpośredniej lub pośredniej korzyści majątkowej.</p> <p>2. Utwory zwielokrotnione zgodnie z ust. 1 są przechowywane z zachowaniem odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa i wyłącznie do celów badawczych, w tym weryfikacji wyników tych badań.</p> <p>3. Uprawniony może stosować środki zapewniające bezpieczeństwo i integralność sieci i baz danych, w których utwory są przechowywane. Środki te nie mogą wykraczać poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.</p> <p>Art. 26³</p> <p>1. Wolno zwielokrotnić rozpowszechnione utwory w celu eksploracji tekstów i danych, chyba że uprawniony zastrzegł inaczej w odpowiedni sposób. W przypadku utworów publicznie udostępnionych w taki sposób, aby każdy mógł mieć do nich dostęp w miejscu i czasie przez siebie wybranym, zastrzeżenie to następuje za pomocą środków nadających się do odczytu maszynowego.</p> <p>2. Utwory zwielokrotnione zgodnie z ust. 1 mogą być przechowywane wyłącznie w celu eksploracji tekstów i danych, tak długo, jak jest to konieczne.</p>	
<p>art. 27 otrzymuje brzmienie</p>	<p>1. Instytucje oświatowe oraz podmioty, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 4–8 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, mogą na potrzeby zilustrowania treści przekazywanych w celach dydaktycznych lub w celu prowadzenia działalności naukowej korzystać z rozpowszechnionych utworów w oryginale i w tłumaczeniu oraz zwielokrotnić w tym celu rozpowszechnione drobne utwory lub fragmenty większych utworów pod warunkiem, że korzystanie to odbywa się na odpowiedzialność tej instytucji lub podmiotu, na ich terenie lub w innym miejscu, lub za</p>	<p>1. Instytucje oświatowe oraz podmioty, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 4-8 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, mogą na potrzeby zilustrowania treści przekazywanych w celach dydaktycznych lub w celu prowadzenia działalności naukowej korzystać z rozpowszechnionych utworów w oryginale i w tłumaczeniu oraz zwielokrotnić w tym celu rozpowszechnione drobne utwory lub fragmenty większych utworów.</p> <p>2. W przypadku publicznego udostępniania utworów w taki sposób, aby każdy mógł mieć do nich dostęp w miejscu i czasie przez siebie</p>

	<p>pośrednictwem bezpiecznego środowiska elektronicznego dostępnego tylko dla uczących się i nauczających lub prowadzących działalność naukową w danej instytucji lub podmiocie.</p> <p>2. Uznaje się, że korzystanie z utworu w sposób określony w ust. 1 odbywa się w państwie, w którym dana instytucja oświatowa lub podmiot mają swoją siedzibę.</p>	<p>wybranych korzystanie, o którym mowa w ust. 1, jest dozwolone wyłącznie dla ograniczonego kręgu osób uczących się, nauczających lub prowadzących badania naukowe, zidentyfikowanych przez podmioty wymienione w ust. 1.</p>
<p>w art. 28 ust. 1 otrzymuje brzmienie</p>	<p>1. Instytucje oświatowe, uczelnie, instytuty badawcze prowadzące działalność, o której mowa w art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych, instytuty naukowe Polskiej Akademii Nauk prowadzące działalność, o której mowa w art. 50 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Polskiej Akademii Nauk, oraz instytucje dziedzictwa kulturowego mogą:</p> <p>1) użyczać, w zakresie swoich zadań statutowych, egzemplarze utworów rozpowszechnionych,</p> <p>2) zwielokrotniać utwory znajdujące się na stałe we własnych zbiorach, niezależnie od formatu lub nośnika, w celu uzupełnienia, zachowania lub ochrony tych zbiorów,</p> <p>3) udostępniać zbiory dla celów badawczych lub poznawczych za pośrednictwem końcówek systemu informatycznego (terminali) znajdujących się na terenie tych jednostek</p> <p>– jeżeli czynności te nie są dokonywane w celu osiągnięcia bezpośredniej lub pośredniej korzyści majątkowej.</p>	<p>1. Instytucje oświatowe, uczelnie, instytuty badawcze prowadzące działalność, o której mowa w art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (Dz.U. z 2020 r. poz. 1383), instytuty naukowe Polskiej Akademii Nauk prowadzące działalność, o której mowa w art. 50 ust. 4 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz.U. z 2020 r. poz. 1796), biblioteki, muzea oraz archiwa mogą:</p> <p>1) użyczać, w zakresie swoich zadań statutowych, egzemplarze utworów rozpowszechnionych,</p> <p>2) zwielokrotniać utwory znajdujące się we własnych zbiorach w celu uzupełnienia, zachowania lub ochrony tych zbiorów,</p> <p>3) udostępniać zbiory dla celów badawczych lub poznawczych za pośrednictwem końcówek systemu informatycznego (terminali) znajdujących się na terenie tych jednostek</p> <p>- jeżeli czynności te nie są dokonywane w celu osiągnięcia bezpośredniej lub pośredniej korzyści majątkowej.</p>
<p>w rozdziale 3 oddział 6 otrzymuje brzmienie</p>	<p>Oddział 6</p> <p>Postanowienia wspólne dotyczące korzystania z utworów niedostępnych w handlu określonego w oddziałach 6a i 6b</p> <p>Art. 35¹⁰ Przepisy tego oddziału oraz oddziałów 6a i 6b mają zastosowanie wyłącznie, gdy uprawniony nie jest reprezentowany w odniesieniu do danego utworu niedostępnego w handlu i na danym polu eksploatacji przez żadną organizację zbiorowego zarządzania na podstawie umowy o zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi albo umowy o reprezentacji w rozumieniu ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi.</p> <p>Art. 35¹¹</p>	<p>Oddział 6.</p> <p>Niektóre sposoby korzystania z utworów niedostępnych w obrocie handlowym</p> <p>Art. 35¹⁰ [Pojęcie utworów niedostępnych w obrocie handlowym]</p> <p>1. Utworami niedostępnymi w obrocie handlowym są utwory opublikowane w książkach, dziennikach, czasopiśmie lub w innych formach publikacji drukiem, jeżeli utwory te nie są dostępne dla odbiorców w obrocie za zezwoleniem uprawnionych, którym przysługują autorskie prawa majątkowe do tych utworów w zakresie pól eksploatacji wymienionych w ust. 2, ani w postaci egzemplarzy wprowadzanych do obrotu w liczbie zaspokajającej racjonalne potrzeby odbiorców ani w drodze ich udostępniania publicznego w taki</p>

1. Utworami niedostępnymi w handlu są utwory, w odniesieniu do których, w wyniku działań przeprowadzonych w dobrej wierze i z należytą starannością, stwierdzono, że nie są one dostępne publicznie za pośrednictwem kanałów dystrybucji właściwych dla danego rodzaju utworów w zakresie zaspokajającym racjonalne potrzeby odbiorców.

2. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, po zasięgnięciu opinii organizacji zbiorowego zarządzania, stowarzyszeń twórców, artystów wykonawców i producentów oraz organizacji o zasięgu ogólnopolskim zrzeszających instytucje dziedzictwa kulturowego, może, w drodze rozporządzenia, określić kanały dystrybucji, których sprawdzenie jest w szczególności wymagane w ramach działań, o których mowa w ust. 1, uwzględniając specyfikę dystrybucji danego rodzaju utworów.

Art. 35¹²

Przy określaniu dostępności utworu nie uwzględnia się obrotu egzemplarzami tego utworu, wobec których miało miejsce wyczerpanie prawa, o którym mowa w art. 51 ust. 3, oraz dostępności opracowań tego utworu.

Art. 35¹³

Za utwór niedostępny w handlu nie może zostać uznany utwór, w odniesieniu do którego istnieje duże prawdopodobieństwo, że będzie dostępny w handlu w przyszłości.

Art. 35¹⁴

W odniesieniu do zbioru utworów działania, o których mowa w art. 35¹¹ ust. 1, mogą polegać na wrywkowym badaniu dostępności w handlu wybranych utworów należących do zbioru, chyba że za badaniem dostępności poszczególnych utworów przemawia znaczące prawdopodobieństwo ich dostępności.

Art. 35¹⁵

sposób, aby każdy mógł mieć do nich dostęp w miejscu i czasie przez siebie wybranym. Przy określaniu dostępności utworów nie uwzględnia się obrotu egzemplarzami utworów, wobec których miało miejsce wyczerpanie prawa, o którym mowa w art. 51 ust. 3.

2. Archiwa, instytucje oświatowe, podmioty, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 4-8 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, oraz instytucje kultury mogą, na podstawie umowy zawartej z wyznaczoną przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, zwielokrotniać znajdujące się w ich zbiorach utwory niedostępne w obrocie handlowym opublikowane po raz pierwszy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przed dniem 24 maja 1994 r. oraz udostępniać je publicznie w taki sposób, aby każdy mógł mieć do nich dostęp w miejscu i czasie przez siebie wybranym. Przepis art. 355 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

3. Organizację zbiorowego zarządzania, o której mowa w ust. 2, uważa się za upoważnioną do zarządzania prawami uprawnionych, o których mowa w ust. 1, którzy jej takiego upoważnienia nie udzielili, jeżeli utwór został wpisany do wykazu utworów niedostępnych w obrocie handlowym, a uprawnieni w ciągu 90 dni od dnia ujawnienia wpisu nie zgłosili tej organizacji pisemnego sprzeciwu wobec zarządzania przez nią ich prawami.

4. Uprawnieni, o których mowa w ust. 1, którzy nie zgłosili sprzeciwu zgodnie z ust. 3, mogą po upływie terminu określonego w tym przepisie zrzec się w odniesieniu do określonych utworów, pośrednictwa organizacji zbiorowego zarządzania, o której mowa w ust. 2, składając jej pisemne oświadczenie o ustaniu upoważnienia, o którym mowa w ust. 3, z trzymiesięcznym wypowiedzeniem ze skutkiem na koniec roku kalendarzowego. Organizacja ta niezwłocznie zawiadamia pisemnie o takim oświadczeniu ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego oraz podmioty, o których mowa w ust. 2, z którymi zawarła umowy obejmujące takie utwory.

Jeżeli zachodzi prawdopodobieństwo, że pierwsze rozpowszechnienie utworu w danej wersji językowej miało miejsce na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, działania, o których mowa w art. 35¹¹ ust. 1, powinny polegać również na zbadaniu dostępności utworu w handlu w tym państwie.

Art. 35¹⁶

Postanowienia oddziałów 6a i 6b nie mają zastosowania do zbioru utworów, co do którego, w wyniku działań, o których mowa w art. 35¹¹ ust. 1, stwierdzono, że składa się w głównej mierze z:

- 1) utworów audiowizualnych, których producenci mają siedzibę albo miejsce stałego pobytu w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strona umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym,
- 2) utworów innych niż utwory audiowizualne, opublikowanych po raz pierwszy albo, w przypadku braku publikacji – nadanych po raz pierwszy w państwie, o którym mowa w pkt 1,
- 3) utworów należących do obywateli państwa, o którym mowa w pkt 1, jeżeli pomimo podjęcia działań, o których mowa w art. 35¹¹ ust. 1, nie można było ustalić tego państwa zgodnie z pkt 1 i 2

– chyba że istnieje organizacja zbiorowego zarządzania reprezentatywna w odniesieniu do utworów, pól eksploatacji oraz kategorii uprawnionych tego państwa. W takim przypadku art. 35¹⁵ stosuje się odpowiednio.

Art. 35¹⁷

Korzystanie, o którym mowa w art. 35²¹ i art. 35²⁴ ust. 1, jest dozwolone, jeżeli nie odbywa się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Instytucje dziedzictwa kulturowego mogą uzyskiwać przychody z takiego korzystania, o ile zostaną one przeznaczone na pokrycie bezpośrednich kosztów digitalizacji i rozpowszechniania utworów uznanych za niedostępne w handlu.

5. Przepisów ust. 1-4 nie stosuje się do tłumaczeń na język polski utworów wyrażonych słowem, które powstały w języku obcym.

Art. 35¹¹ [Wykaz utworów niedostępnych]

1. Tworzy się wykaz utworów niedostępnych w obrocie handlowym prowadzony w systemie teleinformatycznym, zwany dalej "wykazem utworów". Wykaz utworów prowadzi minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

2. Wykaz utworów obejmuje następujące informacje:

- 1) tytuł utworu;
- 2) imię i nazwisko albo pseudonim twórcy, albo wzmiankę o anonimowości;
- 3) wydawcę utworu;
- 4) datę pierwszej publikacji utworu;
- 5) wskazanie organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, która złożyła wniosek o wpis utworu do wykazu;
- 6) informację o zgłoszeniu sprzeciwu, o którym mowa w art. 35¹⁰ ust. 3, albo złożeniu oświadczenia, o którym mowa w art. 35¹⁰ ust. 4, z zaznaczeniem daty, od której wywołuje ono skutek, oraz informację o cofnięciu takiego sprzeciwu albo oświadczenia.

3. Wykaz utworów jest jawny i powszechnie dostępny w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

4. Wpisu do wykazu utworów dokonuje się na wniosek organizacji zbiorowego zarządzania, o której mowa w art. 35¹⁰ ust. 2. Niezwłocznie po otrzymaniu sprzeciwu, o którym mowa w art. 35¹⁰ ust. 3, albo oświadczenia, o którym mowa w art. 35¹⁰ ust. 4, organizacja zbiorowego zarządzania, o której mowa w art. 35¹⁰ ust. 2, składa wniosek o zamieszczenie w wykazie utworów informacji w tym zakresie.

5. Jeżeli wniosek o wpis do wykazu utworów nie zawiera wszystkich informacji wymienionych w ust. 2 pkt 1-5 minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku w terminie nie krótszym niż 7 dni pod rygorem jego zwrotu.

Art. 35¹⁸

1. Instytucja dziedzictwa kulturowego lub organizacja zbiorowego zarządzania, zainteresowana korzystaniem z utworów niedostępnych w handlu albo zawieraniem umów licencji niewyłącznych uprawniających do takiego korzystania, składa wnioski do ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego o dokonanie rejestracji tego podmiotu w portalu utworów niedostępnych w handlu prowadzonym przez Urząd Unii Europejskiej do spraw własności intelektualnej w ramach europejskiego obserwatorium do spraw naruszeń praw własności intelektualnej. Wniosek składany jest za pomocą systemu teleinformatycznego służącego do obsługi tego portalu.

2. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego rejestruje wnioskodawcę w tym portalu albo stwierdza, w drodze decyzji, że wnioskodawca nie jest żadnym z podmiotów, o których mowa w ust. 1.

Art. 35¹⁹

1. Uprawniony może żądać powstrzymania się od korzystania, o którym mowa w art. 35²¹ i art. 35²⁴ ust. 1, przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego służącego do obsługi portalu, o którym mowa w art. 35¹⁸.

2. Organizacja zbiorowego zarządzania, która otrzymała informację o żądaniu uprawnionego, o którym mowa w ust. 1, zaprzestaje zawierania umów, o których mowa w art. 35²¹, oraz zamieszczania danych, o których mowa w art. 35²², w zakresie objętym tym żądaniem.

3. Instytucja dziedzictwa kulturowego, która otrzymała informację o żądaniu uprawnionego, o którym mowa w ust. 1:

- 1) nie rozpoczyna korzystania z utworu w zakresie objętym tym żądaniem – jeżeli informację tę otrzymała przed rozpoczęciem korzystania objętego żądaniem;
- 2) zaprzestaje korzystania z utworu w zakresie objętym tym żądaniem w terminie miesiąca od otrzymania tej informacji – jeżeli informację tę otrzymała po rozpoczęciu korzystania objętego żądaniem.

6. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o wpis do wykazu utworów, mając na uwadze zakres informacji określonych w ust. 2 oraz konieczność ujednoczenia przekazywanych wniosków.

Art. 35¹² [Wyznaczenie organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi]

1. Organizację zbiorowego zarządzania, o której mowa w art. 35¹⁰ ust. 2, minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego wyznacza na okres nie dłuższy niż pięć lat, po przeprowadzeniu konkursu uwzględniającego następujące kryteria:

- 1) reprezentatywność;
- 2) zdolność organizacyjną do określania dostępności utworów, o której mowa w art. 35¹⁰ ust. 1;
- 3) zdolność organizacyjną do efektywnej wypłaty i rozliczania wynagrodzeń;
- 4) skuteczność i prawidłowość działania;
- 5) zasadność planowanych kosztów zarządzania prawami do utworów niedostępnych w obrocie handlowym i ich wysokość.

2. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego może w drodze konkursu, o którym mowa w ust. 1, wyznaczyć więcej niż jedną organizację zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, o ile będą one działać łącznie.

3. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego ogłasza w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie podmiotowej konkurs, o którym mowa w ust. 1, oraz jego wynik.

4. Organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi biorąca udział w konkursie, o którym mowa w ust. 1, może złożyć do ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, w terminie 7 dni od dnia ogłoszenia wyniku tego konkursu, odwołanie od jego wyniku ze względu na naruszenie przepisów prawa.

5. Odwołanie, o którym mowa w ust. 4, minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego rozpatruje w terminie 14 dni od dnia jego wpływu. W przypadku uwzględnienia odwołania

	<p>4. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady składania żądania powstrzymania się od korzystania z utworu przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego, o którym mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę dostępne funkcje tego systemu oraz konieczność zagwarantowania skutecznego informowania o żądaniu organizacji zbiorowego zarządzania oraz instytucji dziedzictwa kulturowego.</p> <p>5. Żądanie, o którym mowa w ust. 1, dotyczące konkretnego korzystania może zostać złożone również na piśmie organizacji zbiorowego zarządzania albo instytucji dziedzictwa kulturowego, która zamieściła w portalu, o którym mowa w art. 35¹⁸, dane dotyczące tego korzystania. Organizacja zbiorowego zarządzania przekazuje niezwłocznie informację o tym żądaniu instytucji dziedzictwa kulturowego, której ono dotyczy.</p> <p>Art. 35²⁰</p> <p>Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego może, po zasięgnięciu opinii organizacji zbiorowego zarządzania, stowarzyszeń twórców, artystów wykonawców i producentów oraz organizacji o zasięgu ogólnopolskim zrzeszających instytucje dziedzictwa kulturowego, nałożyć w drodze rozporządzenia na organizacje zbiorowego zarządzania lub instytucje dziedzictwa kulturowego szczególne obowiązki informacyjne dotyczące:</p> <p>1) zakresu, w jakim organizacja zbiorowego zarządzania jest uprawniona do udzielania niewyłącznych licencji dotyczących korzystania z utworów niedostępnych w handlu zgodnie z art. 5 ust. 2a ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi,</p> <p>2) danych wskazanych w art. 35²² ust. 1 i w art. 35²⁵,</p> <p>3) dostępnych sposobów złożenia żądania, o którym mowa w art. 35¹⁹ – biorąc pod uwagę potrzebę zapewnienia uprawnionym wyczerpujących informacji, o których mowa w pkt 1–3.”,</p>	<p>minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego unieważnia konkurs, o którym mowa w ust. 1.</p> <p>6. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, po zasięgnięciu opinii organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, określi, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) wymagany zakres informacji umieszczanych w ogłoszeniu o konkursie, o którym mowa w ust. 1, mając na uwadze, że minimalny zakres tych informacji ma obejmować co najmniej warunki uczestnictwa w konkursie, termin składania ofert i kryteria ich oceny;</p> <p>2) zakres dokumentacji konkursowej, mając na uwadze, że zakres tej dokumentacji ma co najmniej określać warunki uczestnictwa w konkursie, o którym mowa w ust. 1, wymagania, jakim ma odpowiadać oferta i kryteria oceny ofert;</p> <p>3) tryb postępowania konkursowego, mając na uwadze jego przejrzystość, rzetelność i obiektywność.</p>
<p>w rozdziale 3 po oddziale 6 dodaje się oddziały 6a i 6b w brzmieniu</p>	<p>Oddział 6a</p> <p>Rozszerzony zbiorowy zarząd prawami autorskimi do utworów niedostępnych w handlu</p>	<p>-</p>

Art. 35²¹

Na zasadach określonych w tym oddziale i oddziale 6 instytucje dziedzictwa kulturowego mogą korzystać z utworów niedostępnych w handlu, znajdujących się na stałe w ich zbiorach, na podstawie umowy licencji niewyłącznej zawartej z reprezentatywną organizacją zbiorowego zarządzania, o której mowa w art. 5 ust. 2a ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi.

Art. 35²²

1. Organizacja zbiorowego zarządzania zarejestrowana w portalu, o którym mowa w art. 35¹⁸, przed rozpoczęciem korzystania z utworu niedostępnego w handlu i na 6 miesięcy przed jego rozpowszechnieniem na podstawie art. 35²¹, zamieszcza w tym portalu następujące dane:

1) dane identyfikujące:

- a) utwór i jego twórcę,
- b) producenta lub wydawcę utworu,
- c) uprawnionego, któremu w zakresie pól eksploatacji objętych umową licencji niewyłącznej, o której mowa w art. 35²¹, przysługują autorskie prawa majątkowe do utworu

– o ile są dostępne;

2) informację o zakresie korzystania, do którego uprawnia umowa licencji niewyłącznej zawarta z instytucją dziedzictwa kulturowego;

3) dane kontaktowe stron umowy licencji niewyłącznej.

2. W przypadku zawarcia przez organizację zbiorowego zarządzania kolejnej umowy licencji niewyłącznej dotyczącej tego samego utworu i uprawnionego organizacja zbiorowego zarządzania uzupełnia wpis w portalu, o którym mowa w art. 35¹⁸, o dane, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, dotyczące tej umowy. Rozpowszechnianie na podstawie tej umowy można rozpocząć po upływie 6 miesięcy od tego uzupełnienia.

Art. 35²³

1. Korzystanie, o którym mowa w art. 35²¹, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez instytucję dziedzictwa kulturowego z siedzibą w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie

członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym może odbywać się na podstawie umowy licencji niewyłącznej zawartej z zagraniczną organizacją zbiorowego zarządzania w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi, zgodnie z przepisami tego państwa członkowskiego.

2. Umowa licencji niewyłącznej, o której mowa w art. 35²¹, może obejmować terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.

Oddział 6b

Dozwolony użytek utworów niedostępnych w handlu

Art. 35²⁴

1. Na zasadach określonych w tym oddziale i oddziale 6 instytucje dziedzictwa kulturowego mogą zwielokrotniać utwory niedostępne w handlu, znajdujące się na stałe w ich zbiorach, oraz udostępniać je publicznie w taki sposób, aby każdy mógł mieć do nich dostęp w miejscu i czasie przez siebie wybranym.

2. Przepis ust. 1 stosuje się wyłącznie, jeżeli korzystanie na podstawie przepisów oddziału 6a nie jest możliwe ze względu na brak reprezentatywnej organizacji zbiorowego zarządzania, o której mowa w art. 5 ust 2a ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi.

Art. 35²⁵

Instytucja dziedzictwa kulturowego zarejestrowana w portalu, o którym mowa w art. 35¹⁸, przed rozpoczęciem zwielokrotniania utworu niedostępnego w handlu i na 6 miesięcy przed jego publicznym udostępnieniem na podstawie art. 35²⁴ ust. 1, zamieszcza w tym portalu następujące dane:

1) dane identyfikujące:

a) utwór i jego twórcę,

b) producenta lub wydawcę utworu,

	<p>c) uprawnionego, któremu w zakresie pól eksploatacji wymienionych w art. 35²⁴ ust. 1, przysługują autorskie prawa majątkowe do utworu – o ile są dostępne;</p> <p>2) informację o sposobach korzystania z utworu niedostępnego w handlu;</p> <p>3) swoje dane kontaktowe.</p> <p>Art. 35²⁶</p> <p>1. Korzystaniem, o którym mowa w art. 35²⁴ ust. 1, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wyłącznie korzystanie przez instytucję dziedzictwa kulturowego mającą siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>2. Korzystanie, o którym mowa w art. 35²⁴ ust. 1, na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym przez instytucję dziedzictwa kulturowego mającą siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uznaje się za korzystanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Art. 35²⁷</p> <p>Do korzystania, o którym mowa w tym oddziale, stosuje się przepisy art. 34 i art. 35.”;</p>	
w art. 43 ust. 2 otrzymuje brzmienie	2. Jeżeli w umowie nie określono wysokości wynagrodzenia autorskiego, wynagrodzenie to powinno być stosowne i proporcjonalne do korzyści wynikających z korzystania z utworu, z uwzględnieniem zakresu udzielonego prawa.”;	2. Jeżeli w umowie nie określono wysokości wynagrodzenia autorskiego, wysokość wynagrodzenia określa się z uwzględnieniem zakresu udzielonego prawa oraz korzyści wynikających z korzystania z utworu.
w art. 44 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu	2. Przepis ust. 1 nie stosuje się do umów o korzystanie z utworów zawieranych z organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi albo z niezależnym podmiotem zarządzającym w rozumieniu ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi.	- Art. 44 [Podwyższenie wynagrodzenia] W razie rażącej dysproporcji między wynagrodzeniem twórcy a korzyściami nabywcy autorskich praw majątkowych lub licencjodawcy, twórca może żądać stosownego podwyższenia wynagrodzenia przez sąd.
art. 47 otrzymuje brzmienie	Art. 47	Art. 47 [Informacja twórcy]

	<p>Jeżeli wynagrodzenie twórcy zależy od wysokości wpływów z korzystania z utworu, twórca ma prawo do:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) otrzymania informacji mającej istotne znaczenie dla określenia wysokości tego wynagrodzenia w sytuacjach, w których nie stosuje się art. 47¹; 2) wglądu w niezbędny zakres do dokumentacji mającej istotne znaczenie dla określenia wysokości tego wynagrodzenia.” 	<p>Jeżeli wynagrodzenie twórcy zależy od wysokości wpływów z korzystania z utworu, twórca ma prawo do otrzymania informacji i wglądu w niezbędny zakres do dokumentacji mającej istotne znaczenie dla określenia wysokości tego wynagrodzenia.</p>
<p>po art. 47 dodaje się art. 47¹ i art. 47² w brzmieniu</p>	<p>Art. 47¹</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Twórca ma prawo do regularnego otrzymywania od osoby, na którą przeniósł autorskie prawa majątkowe, lub od osoby, której udzielił licencji, albo ich następców prawnych, aktualnej informacji o bezpośrednich i pośrednich przychodach z korzystania z utworu oraz o wynagrodzeniu należnym w związku z tym korzystaniem, odrębnie dla każdego ze sposobów korzystania, w zakresie niezbędnym dla ustalenia wartości rynkowej praw przeniesionych albo stanowiących przedmiot licencji. 2. Informacja, o której mowa w ust. 1, jest przekazywana z regularnością adekwatną do specyfiki danego sposobu korzystania z utworu, nie rzadziej jednak niż raz w roku. 3. Jeżeli obowiązani, o których mowa w ust. 1, udzielili następnie licencji i w związku z tym nie posiadają pełnej informacji, o której mowa w ust. 1, powiadają o tym fakcie twórcę i udostępniają mu, na jego żądanie, dane identyfikujące licencjobiorcę. W takim przypadku, na żądanie twórcy, brakującej informacji udziela licencjobiorca. 4. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się w przypadku, gdy wpływ wkładu twórcy na wartość rynkową eksploatowanej całości nie jest znaczny, chyba że twórca, który żąda informacji, o której mowa w ust. 1, wykaże, że informacja ta jest niezbędna do wykonania prawa, o którym mowa w art. 44. 5. W uzasadnionych przypadkach, jeżeli koszty lub obciążenie administracyjne związane z realizacją obowiązku wynikającego z przepisów ust. 1 lub 3 okażą się niewspółmiernie uciążliwe w stosunku do przychodów z korzystania z utworu, wykonanie obowiązku można ograniczyć do form i zakresu informacji, których można racjonalnie 	<p>-</p>

	<p>oczekiwać przy uwzględnieniu specyfiki danego sposobu korzystania z utworu.</p> <p>6. Przepisów ust. 1–5 nie stosuje się do korzystania dokonywanego na podstawie:</p> <p>1) umowy o korzystanie z utworów zawartej z organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi albo z niezależnym podmiotem zarządzającym w rozumieniu ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi, jeżeli twórca otrzymuje informacje, o których mowa w art. 87 tej ustawy;</p> <p>2) nieodpłatnej licencji udzielonej przez twórcę ogółowi społeczeństwa.</p> <p>Art. 47² Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, po zasięgnięciu opinii organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i prawami artystów wykonawców, stowarzyszeń twórców lub artystów wykonawców oraz właściwych izb gospodarczych, może określić w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) częstotliwość oraz zakres przekazywanej informacji, o której mowa w art. 47¹ ust. 1, dla konkretnych sposobów korzystania z utworów,</p> <p>2) przypadki, w których każdorazowo należy uznawać, że wystąpiły okoliczności, o których mowa w art. 47¹ ust. 4,</p> <p>3) sposoby korzystania, w odniesieniu do których każdorazowo należy uznawać, że wystąpiły okoliczności, o których mowa w art. 47¹ ust. 5, określając równocześnie dla tych sposobów korzystania zakres dopuszczalnego ograniczenia wykonywania obowiązku wynikającego z art. 47¹ ust. 1 lub 3 – biorąc pod uwagę specyfikę poszczególnych sposobów korzystania lub rodzajów utworów.</p>	
<p>art. 57 otrzymuje brzmienie</p>	<p>Art. 57</p> <p>1. Jeżeli nabywca autorskich praw majątkowych lub licencjobiorca, któremu udzielono licencji wyłącznej, nie przystąpi do eksploatacji utworu w terminie 2 lat od dnia przeniesienia majątkowych praw autorskich lub udzielenia licencji, twórca może odstąpić od umowy lub ją wypowiedzieć.</p>	<p>Art. 57 [Brak rozpowszechniania]</p> <p>1. Jeżeli nabywca autorskich praw majątkowych lub licencjobiorca, który zobowiązał się do rozpowszechniania utworu, nie przystąpi do rozpowszechniania w umówionym terminie, a w jego braku - w ciągu dwóch lat od przyjęcia utworu, twórca może odstąpić od umowy lub</p>

	<p>2. W przypadku utworów architektonicznych, architektoniczno-urbanistycznych i urbanistycznych okres, o którym mowa w ust. 1, wynosi 20 lat.</p> <p>3. Twórca przed odstąpieniem od umowy o przeniesienie majątkowych praw autorskich jest obowiązany powiadomić drugą stronę o zamiarze odstąpienia od umowy i wyznaczyć jej dodatkowy termin, nie krótszy niż 6 miesięcy, na przystąpienie do eksploatacji utworu. Po upływie tego terminu twórca może odstąpić od umowy.</p> <p>4. Twórca, który udzielił licencji wyłącznej, jest obowiązany powiadomić drugą stronę o zamiarze wypowiedzenia umowy licencyjnej i wyznaczyć dodatkowy termin, nie krótszy niż 6 miesięcy, na przystąpienie do eksploatacji utworu. Po upływie tego terminu twórca może wypowiedzieć umowę albo udzielić licencji innym osobom. Licencja wyłączna staje się wówczas licencją niewyłączną.</p> <p>5. Wypłacone twórcy wynagrodzenie z tytułu przeniesienia majątkowych praw autorskich albo udzielenia licencji nie podlega zwrotowi.</p> <p>6. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1–3, nie przysługują twórcom, jeżeli utwór nie jest eksploatowany z przyczyn leżących po stronie twórcy.</p>	<p>ją wypowiedzieć i domagać się naprawienia szkody po bezskutecznym upływie dodatkowego terminu, nie krótszego niż sześć miesięcy.</p> <p>2. Jeżeli wskutek okoliczności, za które nabywca lub licencjobiorca ponosi odpowiedzialność, utwór nie został udostępniony publiczności, twórca może się domagać, zamiast naprawienia poniesionej szkody, podwójnego wynagrodzenia w stosunku do określonego w umowie o rozpowszechnienie utworu, chyba że licencja jest niewyłączna.</p> <p>3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do utworów architektonicznych i architektoniczno-urbanistycznych.</p>
<p>w art. 66 ust. 1 otrzymuje brzmienie</p>	<p>1. Umowa licencyjna uprawnia do korzystania z utworu w okresie pięciu lat na terytorium państwa, w którym licencjobiorca ma swoją siedzibę albo miejsce zamieszkania, chyba że w umowie postanowiono inaczej.</p>	<p>1. Umowa licencyjna uprawnia do korzystania z utworu w okresie pięciu lat na terytorium państwa, w którym licencjobiorca ma swoją siedzibę, chyba że w umowie postanowiono inaczej.</p>
<p>po art. 68 dodaje się art. 68¹ w brzmieniu</p>	<p>Art. 68¹ Sprawy, o których mowa w art. 44 i art. 47¹, mogą być przedmiotem mediacji, o której mowa w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.”;</p>	<p>-</p>
<p>w art. 70 w ust. 2¹ w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu</p>	<p>ust. 2¹. <i>Współtwórcy utworu audiowizualnego oraz artyści wykonawcy są uprawnieni do:</i></p> <p>5) stosownego wynagrodzenia z tytułu publicznego udostępniania utworu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i czasie przez siebie wybranym.</p>	<p>-</p>
<p>po art. 73 dodaje się art. 73¹ w brzmieniu</p>	<p>„Art. 73¹</p>	<p>-</p>

	<p>1. Strony negocjujące umowę o publiczne udostępnianie utworu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i czasie przez siebie wybranym, mogą wystąpić do Komisji Prawa Autorskiego, o której mowa w ustawie o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi, o przeprowadzenie mediacji, wskazując mediatora z listy arbitrów.</p> <p>2. Jeżeli wskazany przez strony mediator wyrazi zgodę na mediację, uzgadnia ze stronami warunki, zasady i harmonogram mediacji.</p> <p>3. Mediator pomaga stronom w osiągnięciu porozumienia i w stosownych przypadkach proponuje własne rozwiązanie.</p> <p>4. W zakresie nieuregulowanym w ust. 1–3 do mediacji stosuje się odpowiednio przepisy o mediacji zawarte w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.</p> <p>5. Obsługę techniczno-organizacyjną mediacji zapewnia urząd obsługujący ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, nie dłużej niż przez 3 miesiące od dnia wyrażenia przez mediatora zgody na mediację.</p>	
<p>w art. 77 ust. 1 otrzymuje brzmienie</p>	<p>1. Do programów komputerowych nie stosuje się przepisów art. 16 pkt 3–5, art. 20, art. 23, art. 23¹, art. 26², art. 27, art. 28, art. 33²–33⁵, art. 43, art. 44, art. 47¹, art. 47², art. 49 ust. 2, art. 56, art. 57, art. 60, art. 62 i art. 68.”</p>	<p>1. Do programów komputerowych nie stosuje się przepisów art. 16 pkt 3-5, art. 20, art. 23, art. 23¹, art. 27, art. 28, art. 33²-33⁵, art. 49 ust. 2, art. 56, art. 60 i art. 62.</p>
<p>w rozdziale 11 po oddziale 3¹ dodaje się oddział 3² w brzmieniu:</p>	<p>Oddział 3²</p> <p>Prawo do publikacji prasowych w zakresie korzystania przez dostawców usług społeczeństwa informacyjnego</p> <p>Art. 99⁷</p> <p>1. Publikacją prasową jest zbiór utworów lub przedmiotów praw pokrewnych złożony głównie z utworów słownych o charakterze dziennikarskim, stanowiący odrębną całość w ramach periodycznej lub regularnie aktualizowanej pod jednym tytułem publikacji, takiej jak gazeta lub czasopismo, w szczególności dziennik, tygodnik lub miesięcznik o tematyce ogólnej lub specjalistycznej oraz internetowy serwis informacyjny, rozpowszechniany w celach informacyjnych w dowolnej formie i w dowolny sposób w ramach działalności gospodarczej podmiotu, który sprawuje faktyczną i prawną kontrolę nad</p>	<p>-</p>

doborem rozpowszechnianych treści. Publikacjami prasowymi **nie są** publikacje periodyczne publikowane do celów naukowych lub akademickich.

2. **Wydawcom**, bez uszczerbku dla praw twórców i pozostałych uprawnionych, przysługuje **wyłączne prawo do korzystania ze swoich publikacji prasowych i rozporządzania nimi w zakresie umożliwiania dostawcom usług społeczeństwa informacyjnego:**

- 1) zwielokrotniania publikacji prasowych techniką cyfrową;
- 2) publicznego udostępniania publikacji prasowych w taki sposób, aby każdy mógł mieć do nich dostęp w miejscu i czasie przez siebie wybranym.

3. Przepisu ust. 2 **nie stosuje się** do:

- 1) **własnego użytku osobistego**, niezwiązanego z prowadzeniem działalności gospodarczej;
- 2) czynności odsyłania za pomocą **linku** do publikacji prasowej udostępnionej na stronie internetowej;
- 3) **pojedynczych słów lub bardzo krótkich fragmentów** publikacji prasowej;
- 4) publikacji prasowych opublikowanych **przed dniem 6 czerwca 2019 r.**;
- 5) utworów lub przedmiotów praw pokrewnych zawartych w publikacji prasowej, których ochrona **wygaśa**.

Art. 99⁸

Prawo, o którym mowa w art. 99⁷ ust. 2, **wygaśa z upływem dwóch lat** następujących po roku, w którym publikacja prasowa została opublikowana po raz pierwszy.

Art. 99⁹

Twórcy publikacji prasowej przysługuje prawo do 50% wynagrodzenia należnego wydawcy z tytułu korzystania z prawa, o którym mowa w art. 99⁷ ust. 2.

Art. 99¹⁰

Przepisy ustawy stosuje się do publikacji prasowych:

	<p>1) wydawcy, który ma miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub</p> <p>2) wydawcy, który ma miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym.</p>	
<p>art. 100 i art. 101 otrzymują brzmienie</p>	<p>Art. 100 Wykonywanie praw pokrewnych podlega odpowiednio ograniczeniom wynikającym z przepisów art. 23–35.</p> <p>Art. 101 Do przedmiotów praw pokrewnych stosuje się odpowiednio przepisy art. 1 ust. 4, art. 6–6², art. 8 ust. 2, art. 21⁴–21⁹, art. 35⁵–35²⁷, art. 35a–35e, art. 39, art. 51, art. 79 i art. 80.</p>	<p>Art. 100 [Ograniczenia] Wykonywanie praw do artystycznych wykonań, fonogramów, wideogramów, nadań programów, a także pierwszych wydań oraz wydań naukowych i krytycznych, podlega odpowiednio ograniczeniom wynikającym z przepisów art. 23-35.</p> <p>Art. 101 [Odesłanie] Do artystycznych wykonań, fonogramów, wideogramów, nadań programów, pierwszych wydań oraz wydań naukowych i krytycznych stosuje się odpowiednio przepisy art. 1 ust. 4, art. 6, art. 6¹, art. 8 ust. 2, art. 35⁵-35⁹, art. 35a-35e, art. 39, art. 51, art. 79 i art. 80.</p>
<p>uchyla się art. 127¹</p>	<p>-</p>	<p>Art. 127¹ [Zapobieganie naruszeniom] Prezes Rady Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, w drodze zarządzenia, utworzy zespół do spraw przeciwdziałania naruszeniom prawa autorskiego i praw pokrewnych oraz określi jego skład, zadania i tryb działania.</p>